

РЕШЕНИЕ

№ 3382

гр. София, 29.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 29.05.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

ЧЛЕНОВЕ: Николай Ангелов

Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2703** по описа за **2020** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от С. А. М., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], бл. А, ет.2 срещу Решение от 24.01.2020г., постановено по н.а.х.д. № 9588/2019г., на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /, 17-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № F423083-F449230/27.03.2019г., издадено от директора на офис Изток при ТД на НАП С., с което на касатора на основание чл. 53 от ЗАНН, вр. чл. 355, ал. 1 от КСО е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева за нарушение на чл. 3, ал. 1, т. 2, б. „а“ от Наредба № Н-8/2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, във връзка с чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО.

В касационната жалба са наведени доводи за неправилност на оспорения съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди, че нарушението представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН и наказващият орган не е изпълнил задължението си да приложи посочената разпоредба. Моли съда да отмени решението на СРС и да постанови ново, с което да

отмени наказателното постановление.

Ответникът, ТД на НАП – С., се представлява в съдебно заседание от юрк. В., която оспорва жалбата и счита същата за неоснователна. Моли съда да потвърди решението на СРС и претендира разноски.

Представителят на СГП счита жалбата за неоснователна и недоказана.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, XVI - ти касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество същата е неоснователна.

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени доказателства, представени с административнонаказателната преписка, и гласни доказателствени средства чрез разпит на св. С.. Въз основа на тях е установил следната фактическа обстановка:

При извършване на проверка на дейността на жалбоподателката С. М. като самоосигуряващо се лице, св. Б. С. на длъжност инспектор по приходите в ТД на НАП С., офис Изток, се запознала с представената документация и при проверката установила следното :

Към месец октомври 2018г. С. М. имала качеството на самоосигуряващо се лице, като често същата закъснявала с подаването на ежемесячните декларации образец 1 по чл. 5, ал.4, т. 1 от КСО и не внасяла своевременно дължимите осигурителни вноски. По този начин жалбоподателката подала със закъснение декларациите образец 1 като самоосигуряващо се лице за месеците февруари, март, април, май, юни и юли 2017 г., като всички тези декларации били подадени на 11.09.2017 г. За така констатираните нарушения срещу жалбоподателката били издадени НП, с които ѝ били наложени 6 глоби по чл. 355, ал. 1 КСО. Тези НП не са влезли в сила към момента. За месец април 2018 г., декларация образец 1 била подадена от М. със закъснение от 12 дена, за което с резолюция от 20.08.2018 г. бил приложен чл. 28 от ЗАНН и жалбоподателката не била наказана. Към 27.11.2018 г. М. имала натрупани данъчни задължения за предходни периоди в размер на 3019.35 лева /главница и лихва/.

Въпреки това за месец октомври 2018 г. от М. отново не били подадени данни за осигурителния ѝ доход като самоосигуряващо се лице с декларация – образец № 1 в законовия срок до 26.11.2018 г.

На 27.11.2018 г. М. подала в офис Изток на ТД на НАП С. декларация образец 1 за месец октомври 2018 г. като самоосигуряващо се лице. При подаване на декларацията, св. С. установила, че декларацията е подадена извън срока, като закъснението е от 1 ден. С протокол от 27.11.2018 г. декларацията била приета от компетентната ТД на НАП, офис Изток.

Във връзка с така установеното нарушение на същия ден, 27.11.2017 г. св. Б. С. – на длъжност „инспектор по приходите” в офис Изток при ТД на НАП С., съставила

АУАН № F449230 в присъствието на двама свидетели и на жалбоподателката, което се удостоверява с техните подписи. Св. С. приела, че жалбоподателката М. в качеството ѝ на самоосигуряващо се лице е извършила нарушение на чл. 3, ал. 1, т. 2, б. „а“ от Наредба № Н-8/2005 г. вр. чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, за това, че не е подала декларация образец № 1 за месец октомври 2018 г. за осигуряваното лице в законовоопределения срок – до 25-то число на месеца, следващ месеца, за който се отнасят данните. В акта нарушението е индивидуализирано, като е посочен и крайния срок за подаване на декларацията – 26.11.2018 г. и конкретното забавяне при подаване на декларацията от един ден.

Актът бил връчен на жалбоподателката същия ден. В акта не били изразени възражения от страна на жалбоподателя. Но в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН М. подала възражение, в което се позовавала на маловажност на случая по смисъла на чл. 28 ЗАНН с оглед минималното закъснение за подаване на декларацията.

Въз основа на АУАН № F449230/27.11.2018 г. при пълна идентичност на описаното нарушение и неговата правна квалификация, било издадено обжалваното наказателно постановление на 27.03.2019 г., с което на С. М. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева, за нарушение на чл. 3, ал. 1, т. 2, б. „а“ от Наредба № Н-8/2005 г., на основание чл. 355, ал. 1 КСО.

За да потвърди оспореното НП СРС е констатирал, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи при спазване на административно-производствените правила. Приел е за безспорно установено, че С. М. е подала декларация образец № 1 по чл. 2, ал. 1 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. на МФ след изтичане на законоустановения срок, с което е нарушила чл. 3, ал. 1, т. 2, б. „а“ с.з., както и че не е налице основание за прилагане на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

Така постановеното решение е правилно.

При постановяване на решението СРС не е допуснал твърдените в жалбата нарушения на процесуалните правила. Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил подробно доказателствата и доводите на страните, изложил е подробни съображения защо не намира приложение разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, които настоящият състав напълно споделя. В тази насока следва да се отбележи, че касаторката вече веднъж се е възползвала от разпоредбата на чл. 28 в идентично административно наказателно производство, но е продължила със закъсненията при подаване на декларациите, изискуеми от КСО.

Следва да бъде отбелязано, че поначало обществената опасност на този вид формални нарушения е определена от законодателя като висока, тъй като същите представляват неизпълнение на задължения към държавата при осъществяване на социалната и финансовата ѝ дейност.

При субсидиарното действие на НПК, Районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, на базата, на които е постановил законосъобразен съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила.

При този изход на спора касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника, претендираните от него разноски за касационната инстанция. На основание чл. 143 и чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 100 лв. за

юрисконсултско възнаграждение.

Ето защо на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд – София град, XVI - ти касационен състав, след съвещание,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 24.01.2020г., постановено по н.а.х.д. № 9588/2019г., на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 17-ти състав.

ОСЪЖДА С. А. М., ЕГН [ЕГН] да заплати на ТД на НАП-С. сумата от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.